

Scénář k rozhlasové reportáži – Ludmila Kitzlerová

Vypracovali žáci ZŠ Linecká, Český Krumlov

Vstup č. 1 - Úvod

Komentář:

Paní Ludmila Kitzlerová je duchem i tělem celoživotní sokolkou, kantorkou a dle svých slov i světoběžnicí.

Vstup č. 2 - Tatínek

Komentář:

Přes hezké dětství si paní Kitzlerová zažívala i méně šťastné okamžiky. Jedním z nich je věznění jejího tatínka komunistickým režimem v nejdřsnějších věznicích, včetně jáchymovských dolů.

“Můj tatínek, protože byl ředitelem závodu, tak se na něj asi obraceli i lidé, kteří po roce 48 přecházeli přes hranice. A tatínek byl schopný, někomu zařídit, že přecházel. Také si myslím, že je moc chytrý, no nebyl. STB o něm vědělo a v roce 51 ho zatkli. A vrátil se až v roce 60, čili celých devět let, a třeba jsme dostali jenom jednou za rok povolení na návštěvu.”

Vstup č. 3 - Maminka

Komentář:

Její maminka byla skutečně velká bojovnice. Udělala vše, co bylo v jejích silách, aby děti uživila a poskytla jim vzdělání.

“Maminka byla v podstatě velká hrdinka a bojovnice, protože bratra i mě dostala na střední školu. My jsme se nesměli jít někam, ano? Ale, maminka byla taková, že tak chodila, tak dělala všechno, že opravdu vzali bratra, který byl starší a potom jsem se dostala na školu i já. Nehledě k tomu, musela jsem mít samý jedničky, a pak jsem zjistila, že jsem byla moc aktivní, že jsem všechno dělala: od sportu, přes recitaci, no všechno, chodila jsem do lidové školy umění, hrála na klavír, nic už z toho nevím, ale snaha tady byla.”

“Dětství bylo jinak pěkný. Ale já mám pocit, že jsem maminku měla dost tolerantní. Ta nás nijak netrestala, ale co bylo hrozný, nevím, jestli to znáte: maminka nám domlouvala. Takže, to byly ty řeči. Lepší, kdyby vám pár vlepila. Kdepak, to byly velký rozhovory, ale je pravda ta, že bych se styděla, provést něco, co by jí ublížilo.”

Vstup č. 4 - Sokol

Komentář:

Díky sokolským tělocvičnám měla možnost rozvíjet sportovní dovednosti a týmového ducha už od útlého dětství.

“My jsme říkali, že jdeme do Sokola. Byla to Tělovýchovná jednota Jiskra, Aš. Od malička jsme chodili dvakrát týdně cvičit. Tělocvična byla velká. V Aši totiž byly německé školy a ty byly bezvadně vybaveny na tělocvik. Každá škola, a tam byly čtyři školy, měla tělocvičnu, a všechno nářadí který bylo.”

“Totiž v Aši žil taky Henlein, kterej byl takovej velkej tělocvikář a propagátor těchletěch sportovních spolků, a jak jsem bydlela v Aši, tak on měl, bydlel teda kus za rohem. Tam jsme viděli, že tam v takový pěkný vilce tam žil a on teda hlavně žil v Karlových Varech, ale taky v té Aši, a tam se podílel na tom spolkovém životě.”

Vstup č. 5 - Škola

Komentář:

jako učitelka českého jazyka a tělovýchovy. Působila ve školách na Tavírně, v Horní ulici, na Plešivci a nakonec na Linecké, kde se po pádu komunismu stala také ředitelkou.

“No, a tělocvik vlastně od malička jsem lítala venku a dvakrát týdně do Sokolovny, běhala jsem často přespolní běhy, závodně jsem hrála házenou, gymnastiku jsme dělali, no a tak to bylo samozřejmý, že půjdu dělat tělocvik.”

Vstup č. 6 - Poselství

Komentář:

A co by ráda popřála nám, dnešním generacím, abychom měli dále na paměti?

“Důležité je, aby vlastně se snažili získat takové dobré vlastnosti, získat pocit zodpovědnosti. Pak bych byla ráda, kdyby měli chuť číst. Takže pánové, cvičit, cvičit! Vždycky řekněte: Kitzlerová řekla cvičit!”